

แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี*

Guidelines for Promoting the Administration of Student Care and
Support System in the Digital Era under the Secondary
Educational Service Area Office Nonthaburi

พิมพ์ชนก สังขสิทธิ์

Pimchanok Sungsi

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, ประเทศไทย

Rajapruk University, Thailand

E-mail: pimchanok8370@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี 2) เพื่อเปรียบเทียบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี กลุ่มตัวอย่าง คือ ครู จำนวน 327 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ.67-1.00 และความเที่ยงเท่ากับ.95วิเคราะห์ข้อมูลด้วย การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, การทดสอบค่า (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ซึ่งเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี LSD

ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการส่งเสริมพัฒนา รองลงมาตามลำดับ คือ ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล และ ด้านการส่งต่อนักเรียน 2) ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล พบว่า โดยภาพรวมครูที่มี

* Received 4 November 2022; Revised 9 January 2023; Accepted 10 January 2023

อายุ และประสบการณ์ในการทำงาน แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ควรใช้แอปพลิเคชัน ควรมีการประสานงานระหว่าง ผู้บริหาร ครู นักเรียนและผู้ปกครอง ในการให้ความร่วมมือดูแลนักเรียน โดยนำเทคโนโลยีมาใช้ เช่น ผ่าน website โรงเรียน line. Facebook. สมาร์ทโฟน Google Meet มีการจัดตั้งกลุ่มไลน์ผู้ปกครองและกลุ่มไลน์นักเรียน แต่ละห้องกับครูที่ปรึกษา และควรสนับสนุนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมส่งเสริม ป้องกัน แก้ไขปัญหาช่วยเหลือนักเรียนทุกด้านและใช้เทคโนโลยีในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากขึ้น

คำสำคัญ : การบริหาร, ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, ยุคดิจิทัล

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the administration of student care and support system in the digital era under the Secondary Educational Service Area Office Nonthaburi 2) compare the guidelines for promoting the administration of student care and support system in the digital era under the Secondary Educational Service Area Office Nonthaburi. 3) study the guidelines for promoting the administration of student care and support system in the digital era under the Secondary Educational Service Area Office Nonthaburi. The sample was 327 teachers. The instrument was a questionnaire with the content validity of .67-1.00 and the reliability of .95. The frequency distribution, percentage, mean, standard deviation, t-test, and one-way ANOVA, compared pairs by LSD, were used to statistically analyze the data.

The results of the research were as follows: 1) Administration of student care and support system in the digital era, Overall, and specific aspects, was at a high level and the highest average was the promotion and development aspect, followed by student classification, knowing students individually, prevention and solving problems, the technology used in the digital era, and student referring. 2) Comparative results of student care and support system administration in the

digital era, Overall, teachers with different ages and work experience. Its overall difference of opinion was significant at the level of .05 and educational levels at .01 3) Coordination with administrators, teachers, parents, and students, as well as encouraging all parties to collect information using technology such as websites, Facebook, Google Meet, and smartphones, are important guidelines in the digital era for student care and support system.

Keywords: Administration, Student care and Support System, the Digital Era

บทนำ

จากสภาพสังคมปัจจุบันในยุคโลกาภิวัตน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ส่วนหนึ่งมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ขณะนี้เด็กและเยาวชนกำลังเผชิญกับความเสี่ยงมากมายอันเกิดจากสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมอันตรายที่ล้อมรอบตัวเด็ก ซึ่งทำให้เด็กเยาวชนจำนวนมาก ซึมซับพฤติกรรมความรุนแรง สื่อลามกอนาจาร เสพยาเสพติด มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อยู่ในแหล่งมั่วสุม และอื่นๆ จนพฤติกรรมเหล่านี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตร่วมสมัยของเด็กและเยาวชนที่เติบโตขึ้นทุกวัน ซึ่งบางอย่างเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมไทย ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นมา ที่ส่งผลกระทบต่อตัวเด็กนักเรียนทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามวัยและ ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นอันตรายต่อชีวิต เช่น ปัญหาด้านยาเสพติด ปัญหาด้านพฤติกรรม ปัญหาด้านการศึกษา ปัญหาทางเพศการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาคุณธรรมจริยธรรม ปัญหาการใช้เวลาว่าง ปัญหาการก่ออาชญากรรม ปัญหาครอบครัว และปัญหาการค้ามนุษย์ เป็นต้น นอกจากนี้สถาบันครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดแต่มีความสำคัญมากที่สุด มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจ พ่อแม่ต้องไปทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนดูแลใกล้ชิดลูก จึงทำให้เด็กๆ เรียนรู้ชีวิตด้วยตนเองจากสังคมนอกบ้าน และอาจถูกชักจูงไปในทาง ที่เสื่อมเสีย ซึ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ถึงแม้ว่ารัฐบาลโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะมีกฎหมายหรือระเบียบต่างๆ เป็นเครื่องมือในการพัฒนา และส่งเสริมเด็กและเยาวชนในด้านต่างๆ รวมทั้งมีนโยบายหรือโครงการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนแล้วก็ตามแต่เด็กเยาวชนของไทยจำนวนไม่น้อยยังคงเผชิญกับปัญหาดังกล่าว และยังหาทางออกไม่ได้ (หลักสูตรสิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน, 2556 :

17) จากการรวบรวมสถิติข้อมูลสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนของหน่วยงานต่างๆ พบว่าในปัจจุบันเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตมากยิ่งขึ้น ในช่วงอายุ 11-25 ปี และ 5 อันดับปัญหาที่พบมาก คือ ปัญหาความเครียด หรือความวิตกกังวล ปัญหาจิตเวช ปัญหาความรัก ปัญหาซึมเศร้า และปัญหาครอบครัว ที่อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเหตุการณ์ที่เป็นอันตราย (กรุงเทพมหานคร, 2562 : ออนไลน์) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวดที่ 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 39 ได้กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาไว้ว่า “ให้กระทรวงศึกษาธิการกระจายอำนาจการบริหาร และการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารทั่วไป ไปยังคณะกรรมการ และสำนักงานการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง หลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2546 :24)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดเป็นนโยบายสถานศึกษาให้สังกัดทุกแห่งมีจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภัยคุกคามที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงภัยจากยาเสพติด ความรุนแรงการคุกคามในชีวิตและทรัพย์สิน การค้ามนุษย์ อาชญากรรม ไซเบอร์ ภัยพิบัติและภาวะฉุกเฉิน และภัยคุกคามรูปแบบใหม่ ตลอดจนรู้จักวิธีการป้องกัน และแก้ไขหากได้รับผลกระทบจากภัยดังกล่าว ซึ่งมีมาตรการแนวทางการป้องกันยาเสพติดการจัดสภาพแวดล้อมให้มีความปลอดภัยมีระบบการดูแล ติดตาม และช่วยเหลือผู้เรียนในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ได้รับคำปรึกษาชี้แนะและความช่วยเหลืออย่างทันการณ์ ทันเวลารวมทั้งอบรมบ่มนิสัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563: 38-39) ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยเฉพาะกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งเป็นนักเรียนในช่วงวัยรุ่นและเป็นวัยที่มีพฤติกรรมเสี่ยงและไม่เหมาะสม เพราะถ้าผู้บริหารยังปล่อยให้เป็นปัญหาอยู่ต่อไป อาจทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิต ซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของนักเรียน การปรับตัวในสังคมของนักเรียนในโรงเรียนได้

แนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา ซึ่งมีองค์ประกอบที่เป็นหัวใจของการดำเนินงาน 5 กิจกรรม ได้แก่ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) คัดกรองนักเรียนและนำผลการคัดกรองมาใช้ดำเนินงาน 3) ส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน 4) จัดกิจกรรมป้องกัน ช่วยเหลือ และแก้ไข 5) ส่งต่อนักเรียน (สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557: 6) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี มุ่งพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เพิ่มโอกาสให้นักเรียนเข้าถึงบริการการศึกษา เต็มตาม ศักยภาพ และมีคุณภาพ พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งระบบ และพัฒนาระบบการบริหารจัดการ การวางแผนการกำหนดนโยบายในการบริหารและกำกับติดตามงานโดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน งานป้องกันและแก้ไขปัญหาการใช้สารเสพติดและระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งงานป้องกันและแก้ปัญหาสารเสพติดของทุกโรงเรียนในสังกัด และพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างยั่งยืน จากภาพรวมของเด็กไทยในปัจจุบัน สภาวะการณ์วิกฤตด้านสังคมมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งอาจจำแนกตามปัญหาที่พบมาก คือ ความเครียด หรือความวิตกกังวล ปัญหาจิตเวช ปัญหาความรัก ปัญหาซึมเศร้า และปัญหา ครอบครัว ที่อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเหตุการณ์ที่เป็นอันตราย (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562 : ออนไลน์)

จากการศึกษาสภาพสังคมปัจจุบันตามแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี พบว่าสถานศึกษาแต่ละแห่งมีการดำเนินงาน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นล้วนมีสาเหตุ และไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใดแต่ เป็นการสั่งสมประสบการณ์ที่มีผลเชิงลบต่อพฤติกรรมนักเรียนทั้งด้านความคิด ความรู้สึกและการกระทำหากไม่ได้รับการช่วยเหลือในเบื้องต้นตามระบบที่ดีต่อเนื่องปัญหาก็จะลุกลามมากขึ้น จนมีความซับซ้อนยาก ต่อการแก้ปัญหาในที่สุด (แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3, 2562:38) กรมสุขภาพจิต, กระทรวงสาธารณสุข (2550:9) ได้สรุปไว้ว่าการจัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้น ม.1-3) ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น ซึ่งจัดเป็นวัยวิกฤติ เนื่องจากเป็นวัยที่มีภาวะอารมณ์แปรปรวนสูง วุฒิภาวะทางอารมณ์ไม่สมบูรณ์ มีความสับสนในการวางบทบาทของตนเองในสังคม ขาดทักษะ และประสบการณ์ในการเผชิญกับปัญหา เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและเกิดความสับสนในการปฏิบัติตนต่อเพื่อนจึงมีพฤติกรรมและการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม เป็นต้นว่า แต่งกายผิดระเบียบ กระด้างกระเดื่อง ไม่มีสัมมาคารวะ เหม่อลอย เก็บตัว เชื่องซึม พูดจาก้าวร้าวไม่สุภาพโต้เถียง เสียงดัง เอะอะ

จากสภาพดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูที่ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้างาน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีความสนใจที่จะหาแนวทางการส่งเสริมการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัศึกษานนทบุรี เพื่อ

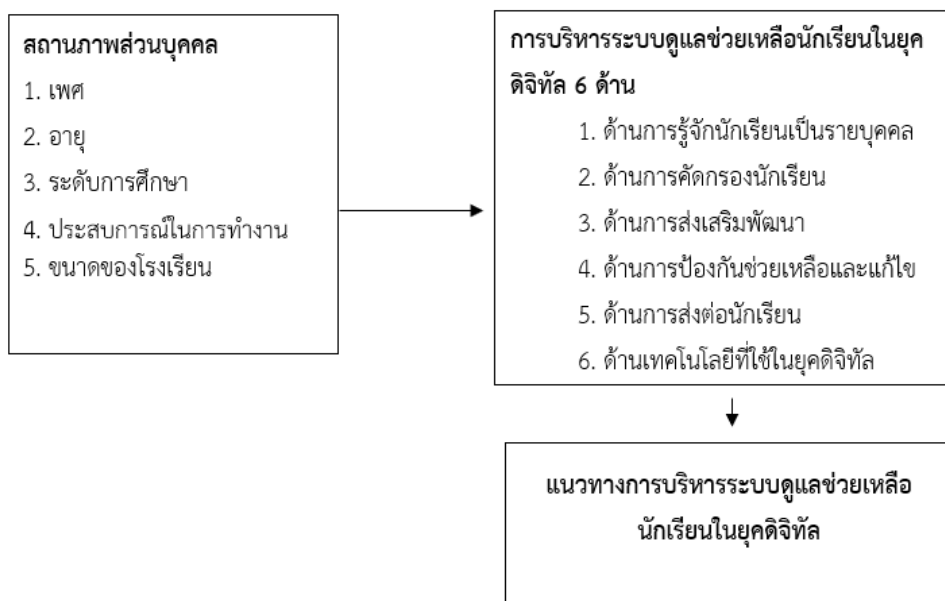
ศึกษาและนำข้อมูลมาปรับใช้เป็นข้อมูลให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการพัฒนาผู้บริหาร ซึ่งจะส่งผลให้สถานศึกษามีคุณภาพในการพัฒนาผู้เรียนสู่ยุคดิจิทัลและเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาหนองบัว
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาหนองบัว ตามความคิดของครู จำแนก ตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และขนาดของโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาหนองบัว

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ข้อมูลการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาหนองบัว โดยใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เนื่องจากเป็นแนวคิดที่สถานศึกษาต่างๆ นิยมนำมาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ ประกอบด้วย 1) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน 3) ด้านการส่งเสริมพัฒนา 4) ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข 5) ด้านการส่งต่อนักเรียน และ 6) ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล กรอบแนวคิดการวิจัยแสดง ได้ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาในรูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินงานตามระเบียบวิธีวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู รวมทั้งสิ้นจำนวน 2,009 คน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จากสถานศึกษาทั้งหมด 18 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ 7 โรงเรียน จำนวน 1,162 คน โรงเรียนขนาดใหญ่ 6 โรงเรียน จำนวน 620 คน และโรงเรียนขนาดกลาง 4 โรงเรียน จำนวน 197 คน และโรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู รวมทั้งสิ้น จำนวน 327 คน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จากสถานศึกษา 13 โรงเรียน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยตามตารางของ เครจซี และมอร์แกน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% (Krejcie and Morgan. 1970 อ้างถึงใน ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และคณะ. 2562) และสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดกลุ่มโรงเรียน

2. เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี ผู้วิจัยได้พิจารณาจากกรอบแนวคิดและตัวแปรที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม ลักษณะโครงสร้างแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เพศ อายุ ตำแหน่ง ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และขนาดของโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล

3.2 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจพิจารณา แก้ไข ให้ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง เพื่อความเหมาะสมและความถูกต้องของแบบสอบถาม

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีขั้นตอนดังนี้

1. การหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) นำแบบสอบถาม แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลและนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

2. การหาความเที่ยง (Reliability) นำแบบสอบถามที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คนแล้ว

วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงทั้งฉบับได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ .95

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4. 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณร้อยละ (Percentage)

4.2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร โดย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation หรือ S.D.)

4.3 ทดสอบสมมติฐานโดยเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ใช้การทดสอบค่าที (t-test แบบIndependent) และกรณีตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่าง ใช้การทดสอบ ความแตกต่างรายคู่แบบ LSD (Least Significant Difference)

4.4 วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล โดยการวิเคราะห์ความถี่ (Frequency)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง แนวทางการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร ตามความคิดเห็นของ ครู โดยภาพรวมและรายด้าน

(n=327)

ข้อ	การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนในยุคดิจิทัล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1	ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.26	0.63	มาก	3
2	ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.34	0.62	มาก	2
3	ด้านการส่งเสริมพัฒนา	4.43	0.64	มาก	1

4	ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข	4.24	0.65	มาก	4
5	ด้านการส่งต่อนักเรียน	4.14	0.70	มาก	6
6	ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล	4.16	0.72	มาก	5
ภาพรวม		4.27	0.56	มาก	-

จากตารางที่ 4.1 การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่นบุรี โดยภาพรวมดำเนินการได้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D.=0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านการส่งเสริมพัฒนา ($\bar{X} = 4.43$, S.D.=0.64) 2) รองลงมา คือ ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล และด้านการส่งต่อนักเรียน

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่นบุรี โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในยุคดิจิทัล	สถานภาพส่วนบุคคล				
	เพศ	อายุ	ระดับ การศึกษา	ประสบการณ์ใน การทำงาน	ขนาดของ โรงเรียน
1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	0.07	.00*	.01*	.00*	.62
2. ด้านการคัดกรองนักเรียน	0.04*	.00*	.12	.00*	.36
3. ด้านการส่งเสริมพัฒนา	0.02*	.01*	.16	.01*	.79
4. ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข	0.42	.34	.00*	.04*	.00*
5. ด้านการส่งต่อนักเรียน	0.62	.00*	.00*	.00*	.00*
6. ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล	0.54	.43	.00*	.33	.00*
รวม	0.35	.03*	.00*	.05*	.07

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ครูที่มีอายุ ประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่นบุรี โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่นบุรี โดยรวมแตกต่าง

กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าครูที่มีเพศ ขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสายนนทบุรี โดยรวมไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี พบว่า โดยภาพรวมดำเนินการได้อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านด้านการส่งเสริมพัฒนามีค่าเฉลี่ยทั้งนี้อาจเป็นเพราะสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี มีการวางแผนและจัดกิจกรรมโฮมรูม มีการจัดตั้งเครือข่ายผู้ปกครองเพื่อมีส่วนร่วมในการป้องกันแก้ปัญหาของนักเรียน มีการจัดกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถ และมีการสนับสนุน ชมเชย ยกย่องนักเรียนที่ประกอบคุณงาม ความดี ซึ่งได้มีการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวอย่างเป็นระบบ รองลงมาคือ ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล และ ด้านการส่งต่อนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี ได้ตระหนักและให้ความสำคัญให้โรงเรียนที่อยู่ในสังกัด ปฏิบัติงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล โดยนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมพัฒนา ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไขและ ด้านการส่งต่อนักเรียน เพื่อให้มีความสะดวกและเป็นส่วนช่วยให้สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพได้ จึงส่งผลให้การบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นนทบุรี ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องงานวิจัยของ ธนภฤต อึ้งน้อย (2563) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการดำเนินงานระบบช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก:กรณีศึกษาบ้านวังจันทน์พบว่าการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีประสิทธิผล มีผลดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยครูที่ปรึกษาควรมีจิตวิทยาในการสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียน โรงเรียนควรมีวิธีการที่หลากหลายในการทำควารู้จักนักเรียน และครูที่ปรึกษาควรมีแผนในการส่งเสริมนักเรียนแต่ละคน ด้านการคัดกรองนักเรียน โดยการจัดกลุ่มนักเรียน ด้านการเรียน พฤติกรรม สุขภาพ จำแนกนักเรียนความสามารถพิเศษ และจำแนกกลุ่มเสี่ยง กลุ่มมีปัญหา เป็นรายการณ์ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน โดยจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาตามความถนัดและความ

สนใจของนักเรียน และจัดกลุ่มครูที่มีความสามารถพิเศษเพื่อพัฒนานักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไข โดยการมีส่วนร่วม ทั้งครู และผู้ปกครอง จัดกิจกรรมป้องกัน และการดำเนินการแก้ไขอย่างเป็นขั้นตอน ด้านการส่งต่อนักเรียน โดยกำหนดวิธีการและขั้นตอนการดำเนินการส่งต่อภายในจากครูที่ปรึกษา ไปยังหัวหน้างาน หรือผู้บริหารและส่งต่อกายนอกโดยผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานอื่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูติมา ถาวรแก้ว (2559) ที่พบว่า การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือของสถานศึกษาในจังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 (ปทุมธานี- สระบุรี) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาและด้านการส่งต่อมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคุณภาพชีวิตนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี ตามความคิดของครู จำแนกตามเพศ ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของ ผล พรหมทอง (2555) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมพัฒนา ครูที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่ต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี มีการให้ความสำคัญกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และมีการปฏิบัติงานที่ชัดเจนจึงทำให้ครูที่มีเพศต่างกันมองเห็นการดำเนินงานในภาพรวมไม่แตกต่างกัน จำแนกตามอายุ ครู ที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมพัฒนา ด้านการส่งต่อนักเรียน อายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีอายุน้อย ๆ จะมองเห็นการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลได้ไม่ละเอียด ชัดเจน เหมือนกับผู้ที่มีอายุมากซึ่งมีประสบการณ์มากกว่ามีความเข้าใจงานมากกว่า จำแนกตามระดับการศึกษา ครู ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา ในภาพรวมและรายด้าน ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข ด้านการส่งต่อ

นักเรียน และด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องงานวิจัยของ ผล พรหมทอง (2555) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่มีระดับการศึกษาที่สูงกว่าสามารถเข้าใจ ระบบขั้นตอนการทำงานได้ดีกว่า จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ครู ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี ในภาพรวม และรายด้าน ด้านการส่งเสริมพัฒนา ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียน ครู ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพ อัยยะ (2552) ที่พบว่า สภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานพบว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประสบการณ์การทำงาน ที่มากกว่าจะทำให้มองเห็นสภาพการทำงานได้ดีกว่า จำแนกตามขนาดโรงเรียน ครู ที่มีขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ที่ผลเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี มีการบริหารงานที่ไม่ว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก สามารถที่จะดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้ไม่แตกต่างกัน ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข ด้านการส่งต่อนักเรียน และด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในยุคดิจิทัล ครู ที่มีขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่กว่ามีความพร้อมมากกว่า เช่น ในด้านทรัพยากรสนับสนุนต่างๆจึงทำให้สามารถดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลได้ดีกว่า สอดคล้องกับ Johnson. (2016) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อแผนการให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียน พบว่า แผนการแนะแนวในปัจจุบัน ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมกับเป้าประสงค์ นอกจากนี้การสำรวจประสิทธิภาพของแผนงานของโรงเรียนจะสามารถนำมาใช้ได้กับฝ่ายกิจกรรมการป้องกันการศึกาและผู้มีวิชาชีพเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาที่แสวงหาแผนงานการให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพที่มุ่งให้

ความสำคัญกับความก้าวหน้าของนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาที่ต้องการคำแนะนำ การช่วยเหลืออย่างมาก และสอดคล้องกับ Douglas. (2016) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปลี่ยนแปลงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีความผิดปกติทางอารมณ์หรือพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความต้องการบริการทางการศึกษาที่มีคุณภาพให้มีรูปแบบทางเลือกมากขึ้น และต้องการได้รับการสนับสนุนเพื่อให้มีความเข้าใจที่ดีขึ้นมีการพัฒนาโปรแกรม การศึกษาเป็นรายบุคคล มีการประสานความร่วมมือกับผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

3. แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี พบว่า แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล 3 ลำดับแรกคือ การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผ่านแอปพลิเคชัน PS-School ซึ่งใช้ระบบนี้ในการจัดการข้อมูลต่างๆ ของนักเรียนมาใช้ในการ บันทึกและประมวลผล ทำให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่าย การลงเวลาเข้า-ออกของนักเรียน การให้ คะแนนความประพฤติ ธนาการความดี ผลการเรียนรู้ เยี่ยมบ้านนักเรียน ประเมิน SDQ,EQ ข้อมูลนักเรียน เช็กชื่อเข้าแถว เช็กชื่อรายคาบ กิจกรรมโฮมรูม และการชำระค่าเทอม เป็นต้น รองลงมา มีการประสานงานระหว่าง ผู้บริหารครู นักเรียนและผู้ปกครอง ในการให้ความร่วมมือ ดูแลนักเรียน โดยนำเทคโนโลยีมาใช้ เช่น ผ่าน website โรงเรียน line. facebook. สมาร์ท โฟน หรือจะเป็น Google Meet มีการจัดตั้งกลุ่มไลน์ผู้ปกครองและกลุ่มไลน์นักเรียนแต่ละ ห้องกับครูที่ปรึกษาห้องนั้นๆ และครูที่ปรึกษาประสานไปยังหัวหน้าระดับในกลุ่มไลน์ครูที่ ปรึกษาระดับนั้นๆ และ การสนับสนุนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมส่งเสริม ป้องกัน แก้ไขปัญหา ช่วยเหลือนักเรียนทุกด้านและใช้เทคโนโลยีในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากขึ้น

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาทำให้สรุปได้ว่า 1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำผลการวิจัยไปหาแนวทาง ปรับปรุง แก้ไข หรือให้มีระดับการดำเนินงานการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุค ดิจิทัลให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเด็นที่มีระดับการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนน้อยที่สุดของแต่ละด้าน 2. ควรนำข้อเสนอของผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากร ทางการศึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีในการส่งเสริมการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยนำเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลหรือวิเคราะห์หาแนวทางในการเก็บ

รวบรวมข้อมูลให้มากขึ้น และ โดยนำไปวิเคราะห์หาแนวทางปฏิบัติ พัฒนาตามบริบทของสถานศึกษาต่อไป หากจะให้การขับเคลื่อนเรื่องดังกล่าวให้ดียิ่งขึ้นควรดำเนินการตามข้อเสนอแนะดังนี้ 1. ควรมีการจัดทำวิจัยเรื่องการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยเป็นการทำวิจัยเชิงคุณภาพควบคู่กับการทำวิจัยเชิงสำรวจทั้งนี้เพื่อให้ได้สารสนเทศที่สามารถนำไปพัฒนาปรับปรุงการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการจัดทำวิจัยการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในสถานศึกษาอื่นๆที่มีบริบทใกล้เคียงกันและนำผลมาเปรียบเทียบ เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2550). คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิตนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพมหานคร : ศุภสภา.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2562). 5 อันดับปัญหาเด็กไทย. [ออนไลน์]. 2562. เรียกใช้ข้อมูลเมื่อ 15 กรกฎาคม 2563. <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/844522>.
- ชุติมา ถาวรแก้ว. (2559). การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตนักเรียนของสถานศึกษาในจังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 4 (ปทุมธานี – สระบุรี). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์, และอัจฉรา ชำนิประศาสน์. (2562). ระเบียบวิธีการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.
- ผล พรหมทอง. (2555). ระบบช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบวิทยาลัย ปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- สมพงษ์ จิตระดับ และอัญมณี บุญซื่อ. (2556). หลักสูตรสิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อ
เด็กและเยาวชน . กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อ
เด็กและผู้มีความต้องการ พิเศษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3. (2562). แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2562 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3 นนทบุรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). นโยบายสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2563. กลุ่มวิจัยและพัฒนานโยบาย สำนัก
นโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). คู่มือการประเมินสมรรถนะครู.
กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). รายงานผลการดำเนินงานประจำปี
พ.ศ.2562 เรียกใช้เมื่อ 15 กรกฎาคม 2563. จาก
<https://www.obec.go.th/archives/290290>.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2546). คู่มือการปฏิบัติงานสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าพัสดุภัณฑ์. (ร.ส.พ.).
- สุภาพ อัยยะ. (2552). สภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต1. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- Cronbach, Lee Joseph. (1972). Essentials of Psychological Testing, (3rd ed).
New York: Harper and Row.